

Τὴν παραμονὴν τῆς α'. τοῦ ἔτους ὁ διευθυντὴς τοῦ Θεάτρου ἐτοιμασθεὶς προκήρυξεν εἰς τὰς ὁδοὺς ἐν ἣ ἐγράφετο: Ce soir et demain RELACHE; après-demain La fille de Mme Angot. Κυρία τις παρεπονείτο διατὶ δίδεται νέον μελόδραμα: τὸ 'Ρελάς εἰς ἐσπέραν καθ' ἣν οὐδεὶς θὰ μεταβῆ εἰς τὸ θέατρον.

Τὸ τοιοῦτον ὁμοιάζει μὲ τὸ ἐξῆς, οὗ ἐγγυώμεθα τὴν ἀλήθειαν. Ὅτε τὸ πρῶτον προκηρύχθη πρὸ δύο μηνῶν ἡ Τραβιάτα, δημοσιογράφος τις ἐκ τῶν ἄγαν πατριωτῶν, τῶν λεγόντων τὸ Γαλλικὸν Θεάτρον συλλήβδην βωδεβίλ ἀνέκραξεν ἐν τοῖς Χαρταίσι:

—'Α! ἀπόψε δίδουν Τραβιάτα.—Μπᾶ, προσέθηκέ τις, τὴν Ἰταλικὴν;—'Οχι, ἀνέκραξεν, εἶνε βωδεβίλ με κανκάν.

Οἱ δρόμοι τῶν Ἀθηνῶν ἀπέκτησαν νεωστί:

- α'.) κοτρόνια πολλὰ καὶ μεγάλα,
- β'.) ὁδοτηρητὰς,
- γ'.) ὁδοκαθαριστὰς,
- δ'.) καρβόαγωγεῖς.

Οἱ τρεῖς τελευταῖοι προορισμὸν ἔχουσι νὰ ἀφαιροῦν τὰ κοτρόνια, ἀλλὰ τὰ κοτρόνια εἶνε τόσον πολλὰ, ὥστε οἱ πόδες τῶν Ἀθηναίων κατήντησαν νὰ παίζουσι μὲ αὐτὰ κερὰ μπόλαν ἐν μέσῃ τῇ ὁδῷ. Παρακαλοῦμεν λοιπὸν τὴν δημοτικὴν ἀρχὴν νὰ διορίσῃ καὶ ἄλλους εἰδικούς ὑπαλλήλους, οἱ ἑποῖοι νὰ μετροῦν τοὺς πόδοντας, διὰ νὰ μὴ γίνωνται λάθη.

Τὰς ὥραιας αὐτὰς ἡμέρας τοῦ χειμῶνος παρατηρήθη εἰς τὴν ὁδὸν Πατησίων ὥραιον στακτερὶ παλτῶν. Ὁ κύριός του τὸ ἐβγάζει τακτικὰ εἰς περίπατον, φοβούμενος, φαίνεται, μὴ τὸ κόψῃ ὁ σκόρος.

Ὁ Κύριος Β..., προσκεκλημένος εἰς τὸν τελευταῖον χορὸν τῶν ἀνακτόρων, ἐλυπήθη, ὡς ἠκούσαμεν φεβερὰ, διότι δὲν ἐχώρευσε κοσιλλιόν. Τῆς λύπης του δὲ ταύτης κυρία ἀφορμὴ ὑπῆρξεν ἡ προτελευταία φιγοῦρα, καθ' ἣν ἐβλεπε συναθροζόμενα τὰ ριπίδια τῶν κυριῶν. «Πόσα ριπίδια!» ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν, καθήμενος περίλυπος εἰς μίαν γωνίαν.

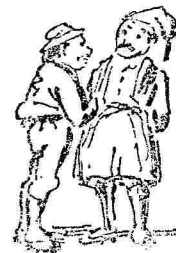
Οἱ ἀνδριαντοποιοὶ Φυτάλαι ἐμπογιάτισαν τὸν πατριάρχην των καὶ τὸν ἐξέθηκαν ἄνωθεν τῆς εἰσόδου τοῦ ἀνδριαντισοῦ των. Ὑποθέτομεν, ὅτι τὸν ἔβαλαν ἐκεῖ ὡς κράχτην φοβούμεθα ὅμως ὅτι ὀλίγον θὰ τοὺς

χρησιμεύσῃ πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον, διότι ὁμοιάζει μᾶλλον μὲ σκιάχτραν. Τὰ ταλαίπωρα παιδία τῶν δρόμων τοῦλάχιστον, τὰ ὅποια ἐπαιζόν ἄλλοτε τοὺς βόλους των ἐν πάσῃ φαιδρότητι εἰς τὴν ἐκεῖ πλατεῖαν, οὐδέποτε πλέον ἐμεταπάτησαν εἰς ἐκεῖνο τὸ μέρος, λέγοντα ὅτι ὁ δρόμος ἐστοίχειωσε.

Ὁ πολὺς τὰ οικονομικὰ Χρηστίδης ἔλεγε, προκειμένου περὶ τῆς ἀθλιότητος τῶν κοινῶν, τῷ ἀγαθῷ αὐτοῦ φίλῳ Καρασπύρῳ, κατὰ τὴν α'. τοῦ ἔτους, τὰδε:

Ὁ μακαρίτης πατὴρ μου συχνὰ πυκνὰ μοὶ ἀνέφερεν ὅτι ὁ Πίνδαρος, αὐτὸς ὁ μέγας τῆς ἀρχαιότητος οικονομολόγος εἶθιζε λέγειν: «οὐ δεῖ τὸν τῆς φιάλης εἰς τὰ κύπελλα ἐγγέειν οἶνον, ὅπως αὕτη αἰεὶ πλήρης τυγχάνῃ». Αὐτὸ καὶ ἐγὼ, βέλτιστε, προσέθηκα ὁ γέρον, ἐπραττον δσάκις μοὶ ἀνετίθετο ἡ τῶν οικονομικῶν τοῦ Κράτους διεῦθυνσις: τὸ ἐνθυμεῖσαι; αἰεὶποτε τὰ Ταμεῖα ἦσαν πλήρη καὶ τὰ βαλάντια τῶν ἐχόντων λαμβάνειν κενά. Ἄλλ' οἱ ἀνόητοι καὶ ἀγράμματοι διάδοχοί μου ἄφινον πάντοτε κενὸν τὸ ταμεῖον, ἀγνοοῦντες τὸ τοῦ Ἀριστοτέλους: «οὐκ οἶόν τι ἐν κενῷ καλὸν γενέσθαι.» Ὁ δὲ ἀγαθὸς Καρασπύρος ἀκούσας ταῦτα καὶ ἀπερχόμενος ἀνέκραξεν: Ἡράκλεις! πῶς ἡ Ἑλλάς νὰ δυσπραγῇ, τοιοῦτους ἔχουσα σοφοὺς!

Ἄν ὑποθέσωμεν ὅτι μέλλει νὰ ὑπάγῃ πρὸς σπουδαῖόν τι πρόσωπον διὰ σπουδαιοτάτην ὑπόθεσιν, ὁ μὲν ἀνὴρ λέγει καθ' ἑαυτὸν: „Τί θὰ πῶ;“ Ἡ δὲ γυνὴ ψιθυρίζει: „Τί θὰ φορέσω;“

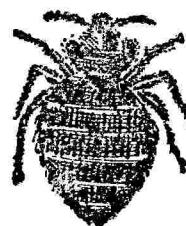

ΚΩΣΤΑΣ ΚΑΙ ΓΙΑΝΝΗΣ

ἦτοι πολιτικὴ ἐνημέωσις.

ΓΙΑΝ. Τὸ ὑπουργεῖο, ἄκουσα, χωρίζει τὸ δῆμο μας εἰς δύο.

ΚΩΣΤ. Γεῖά του ποῦ τὸν ἐρρίζε. Αὐτὸ τὸ κάνει κ' ἡ γὰτα μου: τοὺς βουλευτάδες τοῦχω χάρι νὰ κάμῃ, ἂν ἔμπορῇ, τὸν ἕνα δύο.

Κατὰ τὴν διασταύρωσιν τῶν ὁδῶν Ἀθηνᾶς καὶ Αἰόλου, ὑπ' ἀριθ. 728, παρὰ τῷ Κυρίῳ Τρεχαδιάδῃ, πωλεῖται κόνις ἐντομοκτόνος ἀπταιστος. Φονεύει καὶ μικρὰ καὶ μεγάλα ἔντομα, ἔδοντα καὶ μὴ, δάκνοντα καὶ μὴ δάκνοντα, μυρίζοντα καὶ μὴ μυρίζοντα.

Ὁ ὑπεύθυνος ΚΩΝΣΤ. ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΠΟΥΛΟΣ.

Τύπος: ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΑΝΕΞΑΡΤΗΣΙΑΣ